

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. I. De primo medio communitatis servandæ, scil. debito cultu Supremi
Numinis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

CAPUT I.

De primo medio communitatis servande, scil. debito cultu Supremi Numinis.

I. HOC medium meritò assero primum ac fundamentale ; de quo proinde meritò dico cum S. Apostolo 1. Cor. 3. 11. *Fundamentum aliud nemo potest ponere, præter id quod positum est, quod est Christus Jesus.* Qui proinde sicut cum Patre & Spiritu S. primarius fuit primæ Sanctæ Communitatis inspirator, Auctor, ita in primario medio ad illam conservandam suggerendo dignatus est esse primus promulgator. Matth. 6. 31. *Nolite ergo solliciti esse, dicentes: quid manducabimus, aut quid bibemus, aut quo operiemur: hæc enim omnia gentes inquirunt; quærite ergo primum regnum Dei, & iustitiam eius; & hæc omnia adjicientur vobis. Nolite ergo solliciti esse in crastinum: crastinus enim dies sollicitus erit sibi ipsi: sufficit diei malitia sua.* h. i. ubi, (ut ait D. Thom.) inhietur nimis anxia, inordinata, & immodica sollicitudo, conjuncta diffidentia; non autem fovetur otiosorū pigritia: sed erigitur nostra confidentia, in hoc fundamentali medio fundanda. Quod quicumque faciens, meritò dicere potest cum Apostolo: *Scio, cui credidi, & certus sum, quia potens est, sapiens, verax, benignus, immo Pater vester est;* quò verbo hic utitur Christus ad animandum nostram fiduciam. Hinc & pro pane quotidiano impetrando docet suos orare in eodem capite 6. Matth. dirigendo orationem
ad

ad Deum, ut *Pater* est, *Pater noster*, qui *es in caelis* &c. Quo titulo se Deum confidenter compellare posse gaudebat & gloriabatur S. P. N. *Franciscus*.

II. Credidit huic Patri caelesti S. *Ignatius Loyola*, qui frequenter dicere solebat: *habemus bonum Deum: utinam te homines noscerent!* Ante ipsum eidem Patri caelesti credidit, & confisus fuit S. P. N. *Franciscus*, dum dicere solebat *suam economiam consistere non nisi in duobus* (ut supra jam dictum) *scilicet in Sanctae vitae studio, ac spe de Deo firmissima.* Dum & hoc verbum dicere solitus erat unicuique singulatim, quotiescumque Fratrem aliquem ad obedientiam dirigebat: *jaeta cogitatum tuum in Dno, & ipse te enutriet.* Pl. 54. 23. (S. *Bonav. c. 2. §. 6.*) Credidit eidem S. *Bonav.* supra citatus, cum quo & J. *Taulerus* Doctor illuminatus ex Ordine Praedicatorum, ferm. 2. post Pascha, in sensu ferè & verbis coincidentes in eandem sententiam: *ubi spiritalia pessum eunt, diu corporalia subsistere non valent.* Ergo hoc est spiritale aratrum Religiosorum omnium, scilicet *Opus Dei*; quod suis quàm maximè inculcat in Regula sua S. *Benedictus*, omnesque SS. Ordinum Fundatores. Hinc si, neglectò hoc aratrò, Religiosis suppetat temporalium subsidi-
orum abundantia, est signum manifestum non caelestis benedictionis, sed potius iræ, & maledictionis, ut ait *Thom. Staplet.* exemplificans à non inepto simili: Porcus, Bos, & anser dum impinguantur; dumque vituli lacti duarum vaccarum sugendo applicantur, indubiè macello

destinantur, morti transcribuntur. *Fili, recordare quia recepisti bona in vita tua.* Luc. 16. 35. & Matth. 6. 5 *Amen dico vobis, receperunt mercedem suam* in vita hac momentanea, scil. mercedē corporalem & carnalem, quam solum quæserunt & dilexerunt, pro servitio sterili, ad oculum divinæ Majestati superficialiter exhibito. Sincera itaque Dei servitus præinunitur divinis benedictionibus ad sufficientiam. De quò Ribera in vita *S. Teresie* l. 2. c. 3. *S. Petrus de Alcantara* miris modis paupertatem *S. Teresie* deprædica vit, & magnam in proventibus dixit consistere confusionē, quinimò nihil illis opportunitatum ad vitam necessariorum de fore spondit, qui sibi sincerè & ex animo deservirent. Placuit hac illi responsio, atque adeo satisfacit, ut cum è corrogata collataque vivere stipe jam penitus animo resolveret, omnes jam mundi facultates & thesauros sibi possidere videretur h. i. Hæc quoque *S. Teresia.* (prout cit, Author l. 4. c. 19.) animæ suæ contentamentum in paupertate his verbis significat : *in iis, quæ ad paupertatem spectant, singularem mihi Dominus Deus videtur fecisse gratiam, cum ea etiam, quibus humanus carere usus non potest, habere non nisi ex elemosyna fidelium accepta velim; adeo ut eo in loco maximopere commorari desiderem, ubi non nisi mendicatâ & collectâ vivitur stipe.* h. i.

III. Medium hoc Fratres suos non solum verbo sed etiam exemplo docuit Mem. S. P. N. *Franciscus* Evangelicæ paupertatis amator mirificus: qui cum pro approbatione sui Ordinis, Formulaque vitæ & suorum compareret coram sum-

summo Pontifice Innocentio III. (ut scribit S. Bonav. c. 3. vitæ ejus) jubetur ab eodem pro lumine desuper accipiendo , orationi instanter se dare, ut voluntatem Dei valeret plenius ac certius agnoscere. Omnipotentis autem Dei famulus totum se conferens ad orandum , precibus devotis obtinuit, & quod exterius ipse proferret, & quid interius Papa sentiret. Nam cum parabolam de divite Rege, cum muliere formosa & paupere contrahente gratanter , & de prole suscepta præsferente generantis Regis imaginem, ac per hoc educanda de mensa ipsius, sicut à Deo acceperat, retulisset; ex illius interpretatione subjunxit: non est formidandum, quod fame pereant aeterni Regis Filii & heredes, qui ad imaginem Regis Christi per Spiritus S. virtutem de paupere matre nati & ipsi per Spiritum paupertatis sunt in Religione pauperula generandi. Si enim Rex caelorum imitatoribus suis regnum promittit aeternum; quanto magis illa subministrabit, quæ communiter largitur bonis & malis? h. i. Ex quo S. Francisci discursu non solum Pontifex summus summè ædificatus, sed etiam S. viri Fratres in Dei servitio constanti ac pio proposito , filialique in Deo confidentia sunt plurimum confirmati; prout sequitur.

IV. Nam dum paupertatis evangelica amator Franciscus, auctoritate papali fretus cum fiducia multa cum sociis conferret in via, qualiter Regulam, quam susceperant, sincerè servarent: qualiter in omni sanctitate & justitia coram Deo incederent, qualiter in se ipsis proficerent, & essent aliis in exemplum &c. cum jam lassari essent ex di-

tur-

turnitate laboris, esurientes in quodam loco solitudinis substiterunt. Sanè cum omnis via deesset, quàm possent sibi de victu necessario providere, statim adfuit providentia Dei. Nam subito apparuit homo offerens panem in manu, quem pauperculus Christi dedit, subitoque disparuit, incognitus unde venerit aut quò iret. Cognoscentes autem per hoc pauperes Fratres, supernum sibi in comitatu viri Dei adesse præsidium, magis dono liberalitatis divine, quam cibo carnis propriae sunt resecti. Insuper divina consolatione repleti statuerunt firmiter, & irrevocabiliter confirmaverunt, nullius inediae aut tribulationis impulsu à sancta paupertatis resilire promisso. h. i.

V. Ex hoc tam fideli divinæ providentiæ præsidio, quæ præstò est omnibus regnum Dei primum quærentibus, illique fideliter servientibus, cordatè & fundatè infert cit. S. Bonav. c. 7. §. 12. Procul igitur à pauperibus Christi diffidentia omnis abscedat. Si enim paupertas Christi adeo copiose sufficientiæ fuit, ut subvenientium sibi defectus tam mira virtute suppleret, quòd nec cibus, nec potus, nec domus deesset; cum pecunia, & artu, & nature facultas defecerat; multò magis illa merbitur, quæ usitato divinæ providentiæ ordine communiter conceduntur. h. i. Quantum ergo ad victualium suppeditationem, hoc primum fundamentum jaciendum, hic primus gradus, via propinquior, methodus securior; nam contra divinam providentiam nil prævalere potest humana industria, nec sine illa quidquam proficere. Proinde,

VI. Veri *S. Francisci* imitatores & Filii, sibi putent à Patre cælesti pauperum provifore primario dici, quod ab eodē in nocte *Francisco* familiariter interrogatoriè dictum fuit: *Francisce, quis potest melius facere tibi? Dominus, an servus? dives an pauper? cūm Franciscus respondisset, quod tam Dominus quàm dives facere melius potest, intulit statim: cur ergo relinquis pro servo Dominum, & pro paupere homine divitem Deum? h. i. (S. Bonav. c. i. §. 4. vitæ ejus) Prædicto summo Pontifici de alimentis, & vitæ subsidiis sciscitanti vir Dei *Franciscus* generosè & confidenter respondit: *Matrem quidem habemus pauperem, sed Patrem ditissimum.* h. i. Probatum est *S. Bernardi* proverbium: *Dei respectus, hominis profectus*, tam secundum corpus, quàm animam. *Wilst / daß dir dein Sach woll geling / Gott hab vor augen in allem Ding.**

CAPUT II.

De Singulari confidentia habenda in Dei providentia; provitæ subsidiis impetrandis.

I. **P**Lurima sunt, quæ nos excitant, monent, movent, inducunt, immò quasi impellunt ad spem nostram fiducialiter in Dei benigna & paterna providentia collocandum. Ad hoc enim primò nos excitat verbo suo conditor noster, pollicendo audientiam, addicendo suam assistentiam, devinciendo nobis suam omnipotentem

pro-